

ENTREVISTA

Eva Piquer

Narradora i periodista

“Admiro molt la gent intel·ligent, però admiro més la gent que sap ser feliç”

LOURDES DOMÍNGUEZ

Amb ‘Una Victòria diferent’, la primera novel·la per a adults d’Eva Piquer, la narradora i periodista barcelonina es va endur el darrer premi Josep Pla. L’obra la protagonitza l’Ada, una dona superdotada a la recerca d’un home menys intel·ligent amb qui tenir una filla que no hagi de patir pel seu excés de quocient intel·lectual

LD. Com neix la idea d’escriure ‘Una victòria diferent’?

EP. Feia molt de temps que em rondava pel cap. Volia escriure una novel·la sobre la felicitat i la intel·ligència i sobre com la segona no és una condició necessària per a la primera. En general, som menys intel·ligents del que ens creiem i més infeliços del que voldríem ser.

LD. No parteix, doncs, d’una experiència autobiogràfica?

EP. No em considero una persona molt intel·ligent, i encara menys superdotada. Potser per això em vaig voler consolar escrivint una història on es comprova no només que la intel·ligència no fa la felicitat, sinó que es pot convertir en un obstacle. Això tampoc vol dir que hagi escrit una reivindicació dels tontos. Admiro moltíssim la gent intel·ligent, però encara admiro més la gent que sap ser feliç.

LD. Com es va documentar?

EP. Vaig llegir llibres sobre persones superdotades i vaig aprendre que moltes d’elles tenen greus problemes d’integració. Els superdotats són una minoria i per això no acabava d’estar segura que una protagonista molt intel·ligent pogués interessar als lectors.

LD. Doncs, l’ha encertada de ple, perquè s’ha endut el Josep Pla...

EP. En el fons, l’Ada s’assembla bastant a la gent com tu i com jo, perquè té un gran potencial però no sap treure’n partit. No cal ser superdotat per veure’s reflectit en la protagonista de

la meva novel·la: tots, en un moment o altre, ens hem sentit diferents, incompresos, fins i tot marginats.

LD. Quan li van donar el premi, va dir fins i tot que alguns lectors havien parlat de la seva novel·la com d’una obra generacional...

EP. Sí, suposo que ho és. L’Ada és una dona de trenta-i-tants anys que, com moltes dones de trenta-i-tants anys, ha anat ajornant la decisió de tenir fills. Estem tan pressionades socialment per fer tantes coses, i per fer-les bé, que la maternitat se’ns presenta gairebé com un destorb o, si més no, com una cosa que tendim a deixar per més endavant. D’altra banda, els referents de l’Ada són també els d’una generació, que és la meua.

LD. La felicitat és incompatible amb la intel·ligència?

EP. La intel·ligència no és cap garantia de felicitat. En el cas de l’Ada, de petita la seva manera de ser li crea una distància entre ella i els altres. Sembla una persona molt forta, té una fermesa aparent que per dins es desfà com la neu. En general només estimem incondicionalment els inferiors, els que necessiten protecció. Ella troba a faltar l’amor incondicional que no rep, és víctima de la pròpia incapacitat de fer-se estimar.

No crec que la felicitat sigui tan difícil d’aconseguir com sembla, però tendim a compli-car-nos massa la vida. I només ens adonem que érem feliços quan deixem de ser-ho.

LD. Té recepta per a la felicitat?

EP. No, què més voldria. Algú va dir que la felicitat és difícil trobar-la dins de nosaltres mateixos i impossible de trobar a qualsevol altre lloc. Sempre se’ns escapa perquè la busquem on no toca: la busquem en el reconeixement social, en el consumisme, en la imatge, en plaers efímers que per si sols no porten la felicitat. Jo penso que la felicitat l’hem de buscar en les petites coses (com ara llegir un bon llibre) però, sobretot, en l’única gran cosa: la capacitat per estimar els altres i perquè ens estimin. L’Ada pren la decisió de quedar embarassada perquè intueix que un dels amors més incondicionals que existeixen és el que uneix una mare i un fill. La seva recerca d’un home que la deixi embarassada és alhora una recerca de la felicitat. I és també una lluita per derrotar el seu quocient intel·lectual. Pren una decisió impròpia d’una persona intel·ligent: pretén jugar amb la genètica com si fos una ciència exacta.

LD. Es mostra poc intel·ligent, doncs.

EP. L’Ada té una sobredosi d’intel·ligència, però no la sap canalitzar correctament. Pren la decisió que pren perquè es troba en estat de xoc, després que se li hagi mort la mare i l’hagi deixada el nòvio, i s’obsessiona amb la idea de quedar embarassada.

LD. Creu que els homes fugen de les dones intel·ligents?

EP. No m’atreviria a dir tant! El que sí que és cert és que als homes les dones molt llestes els fan molt de respecte. Passa igual amb les dones molt, molt guapes: la majoria d’homes se’n distancien. La intel·ligència i la bellesa resulten intimidatòries.

LD. ‘Una victòria diferent’ és una novel·la de dones?

EP. En el sentit pejoratiu amb què moltes vegades s’utilitza aquest concepte, no. És una novel·la escrita per una dona i la protagonista és una dona que parla a una filla que ha de néixer, però això no vol dir que no li pugui agradar a un home, encara que tracti d’un embaràs. De fet, els homes que de moment l’han llegida, l’han trobada interessant, fins i tot s’hi han vist identificats. No crec en l’etiqueta *literatura de dones*. És més, ni tan sols sabria definir-te què és literatura i què no.

Entrevistadora entrevistada

► Tres llibres, tres premis! Eva Piquer (Barcelona, 1969) va obtenir el premi Vaixell de Vapor 1996 de literatura infantil amb *La noia del temps* (Cruïlla), la seva primera obra de ficció. Fa tres anys, es va endur el Marià Vayreda de narrativa amb *Alicia al país de la televisió* (Empúries), la seva segona novel·la. I ara, amb la seva primera novel·la per adults, s’ha fet seu el premi Josep Pla 2002 per l’obra *Una victòria diferent* (Destino).

Entremig, aquesta periodista barcelonina de 32 anys també ha escrit alguns relats en obres col·lectives com ara *Zel* (Columna, 1998), *Por* (Columna, 2000) i *Domèstics i salvatges* (Planeta, 2001).

Pel que fa a l’obra de no-ficció, també és autora de *Què pensa Mikimoto* (Dèria, 1997) i d’un estudi sobre l’obra periodística de Maria Aurèlia Capmany.

Hiperactivitat? Moltes hores de son endarrerida? Malabarisme? Eva Piquer és alhora mare de dos fills i n’espera un tercer, i, a més de la seva dedicació a la literatura i el periodisme (va començar a escriure a l’AVUI als 19 anys com a redactora de societat), és professora a la Facultat de Ciències de la Comunicació.

BUSCANT L’HOME IDEAL

A *Una victòria diferent*, narra la vida de l’Ada, una dona superdotada que, pel fet de ser massa intel·ligent, no ha acabat mai d’integrar-se. Per això, quan decideix que vol ser mare, inicia la recerca d’un home que no sigui tan llest com ella, convençuda que d’aquesta manera, el seu fill tindrà una intel·ligència normal i que, per tant, no tindrà tants problemes.

Es tracta, doncs, d’una novel·la on reflexiona sobre la intel·ligència i la felicitat i sobre com la primera no comporta obligatòriament la segona. Un consol per a la majoria de mortals que sempre hem desitjat ser superintel·ligents!

JOSEP LOSADA